RODE DRAAD IN HET LEVEN

'Ik voer deze strijd voor de rechten van prostituees, niet alleen omdat ik prostituee ben geweest. Dit is wel een heel belangrijke en diepe deelervaring waarin ik leerde dat je recht hebt op je eigen seksualiteit. Ik voer deze strijd omdat ik hetzelfde ben als alle andere vrouwen.'

foto perskonferentie: Anne Vaillant

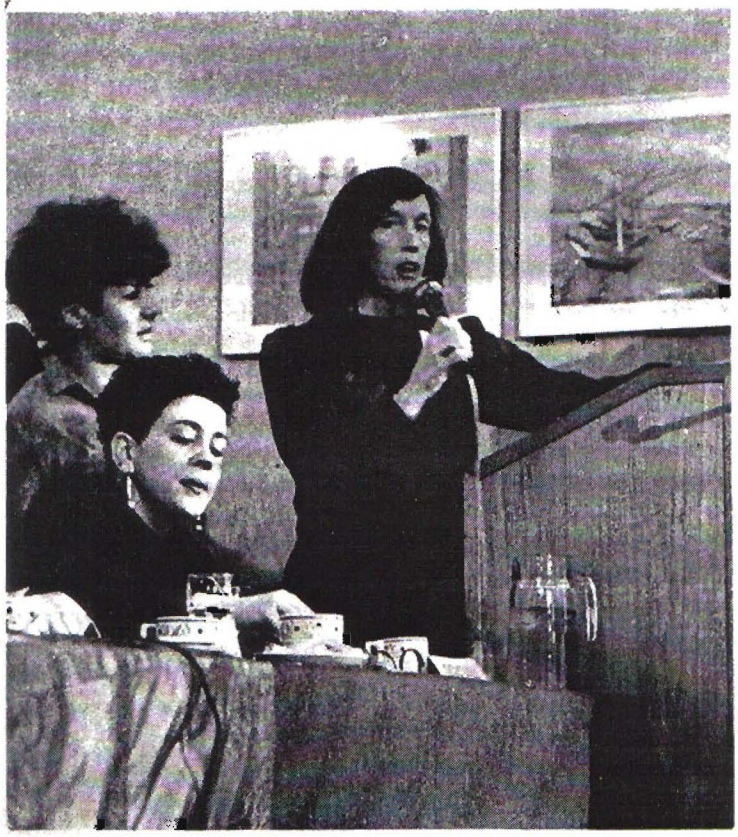

worden behartigd door prostituees en ex-prostituees zelf. Eerdere initiatieven om tot organisatie te komen, zoals van Violet, waren mislukt. Nu was het zover, de tijd leek er rijp voor.

De feestelijke bijeenkomst voor de oprichting van De Rode Draad bleek het begin te zijn van een wervelende en bruisende beweging met een drukke agenda. Al snel ontstond De Roze Draad, een ondersteunende groep voor alle vrouwen, hoeren en niet-hoeren, die een brug vormt tussen vrouwen van de vrouwenbeweging en prostituees. Eén van de thema's waar De Roze Draad zich mee bezig houdt is de vraag: 'wat heeft de strijd van prostituees te maken met alle vrouwen?'.

Bovenaan de agenda stond het 'Hoerenkongres' in februari 1985. Het driedaagse kongres werd georganiseerd door De Rode Draad, De Roze Draad en Coyote (Call Off Your Old Tired Ethics), een organisatie van prostituees uit de Verenigde Staten.

De eerste dag, dertien februari, kwamen er prostituees en ex-prostituees uit heel Nederland bij elkaar. Er werden ervaringen uitgewisseld over de arbeidsomstandigheden, gezondheidszorg, belastingen en de maatschappelijke positie van prostituees. Bovendien formuleerden de deelneemsters aan de landelijke dag een lijst met praktiese eisen die later tijdens een ontmoeting met beleidsmensen (van onder andere gemeente en politie) werd gepresenteerd.

Op veertien februari werd de internationale bijeenkomst gehouden. Prostituees en ex-prostituees uit landen van West-Europa, de Verenigde Staten en Canada vergaderden samen met vertegenwoordigsters uit Thailand, Vietnam en Singapore om te komen tot de formulering van het 'Handvest voor de rechten van prostituees overal ter wereld'. Met veel enthousiasme werd het 'Internationale Comitee voor de Rechten van Prostituees' gevormd. Tijdens de perskonferentie, vrijdagmorgen vijftien februari in hotel Krasnapolsky in Amsterdam, werden de resultaten van de hoerendagen bekend gemaakt. Tegelijkertijd waren beleidsmensen elders in Amsterdam bezig met de voorbereiding van een dialoog met prostituees. 's Middags werd de balans opgemaakt: prostituees presenteerden het handvest en het aktieprogramma, terwijl de sympathiserende beleidsmensen probeerden aan te geven welke steun zij konden bieden.

Het Internationale Comitee voor de Rechten van Prostituees, met haar basis in Nederland, heeft besloten tot een jaarlijks terugkerend hoerenkongres. Er zal een nieuwsbrief worden rondgestuurd en er wordt gewerkt aan strategieën voor verandering van landelijke en internationale wetten, en van de houding tegenover prostituees. Hoeren en ex-hoeren uit alle landen zijn welkom tot het komitee toe te treden.

Het gemaskerd Hoerenbal in Krasnapolsky was een bijzondere afsluiting van een zeer geslaagde konferentie.

De organisatie van prostituees heeft veel publiciteit gekregen. Behalve de bekende reakties van de pers, zijn er konstruktieve pogingen gedaan om het onderwerp prostitutie onder de aandacht te brengen. Zo vroeg de redaktie van Vrouwentongen of wij -vrouwen van

vroegen aan een vrouw van De Rode Draad om met ons te praten over het kongres, over De Rode Draad en over de bewogen verhouding tussen de prostitutie en de vrouwenbeweging. Inge is als ex-prostituee vanaf het begin betrokken geweest bij De Rode Draad. Ze kwam naar Nijmegen op een zaterdag vlak voor Pasen en we raakten in een lang gesprek verwikkeld.

De Rode Draad is voortgekomen uit de eerste hoerenpraatgroep in Nederland. Hoe ben jij daarbij betrokken geraakt en wat wil De Rode Draad?

'In februari 1982 publiceerde de Graaf Stichting (een organisatie voor dokumentatie, informatie en onderzoek over prostitutie; A&N) een artikel in de VIVA met daarin een oproep aan prostituees en ex-prostituees om te reageren. De Graaf Stichting wilde meer informatie van vrouwen zelf om hun beleid beter op prostituees en ex-prostituees af te kunnen stemmen. Daar heb ik op gerageerd. In mijn twee jaar binnen de prostitutie had ik veel alleen gewerkt. Ik werkte voor mezelf in een klub, ik heb een escortservice opgezet, vervolgens een eigen zaak gehad en daarna heb ik in een seksboetiek gewerkt. Nadat ik de Sociale Akademie had afgemaakt bleef ik me geïsoleerd voelen. Ik kon met niemand praten over mijn ervaringen in de prostitutie. De hele welzijnswereld reageerde zodanig op mijn verleden dat ik me zielig moest gaan voelen. 'Oh, wat erg, en hoe is het dan als prostituee?' Ik moest steeds uitleg geven, terwijl ik het diep in mijn hart niet zielig vond. Ik had ook een leuke tijd gehad in de prostitutie en ontzettend veel gelachen. Ik had er ook geen spijt van. Later kwam ik voor het eerst een ex-prostituee tegen met wie ik erover kon praten. We hebben van alles opgehaald; de leuke dingen en de stomme dingen, we hebben erom kunnen lachen. Dat was een bevrijding voor me. Door er met elkaar over te praten zie je hoe de maatschappij in elkaar zit. Voel je de schuld niet meer. Klanten die naar de hoeren gaan worden gezien als de goede mannen. De vrouwen die het werk doen worden ontzettend naar beneden gehaald. Er bestaat geen prostitutie omdat wij hoeren willen zijn maar omdat de mannen in deze maatschappij naar de hoeren gaan. In deze zin zijn wij als Rode Draad belangrijk, want we vechten één van de fundamenten van de maatschappij aan, een norm door mannen bepaald. Het negatieve isolement dat de buitenwereld aan je geeft als prostituee, heeft ons ertoe gebracht een praatgroep te starten. Op het moment dat je als prostituee problemen hebt en hiervoor uitkomt, wordt er op je neergekeken en word je afgewezen. Doordat er nu een Rode Draad is die zegt: 'praat maar gewoon, ik kan het wel begrijpen en ik zie dat ook, ik herken dat', is er eindelijk een mogelijkheid voor vrouwen om te reageren. Om eens te praten met iemand over moeilijkheden, over de bedrijfsvoering of voor advies over allerlei zaken. We kunnen ook samen iets ondernemen, naar de gemeente of naar een hulpverlener stappen. Het is niet de bedoeling dat de Rode Draad alles overneemt, maar ondersteunt. Zo kunnen we van verschillende situaties leren en daardoor zowel landelijk als plaatselijk sterker worden. Als bijvoorbeeld de vrouwen van de Nieuwe Markt In ieder geval kan een vrouw de eerste stap nu naar ons zetten wanneer ze nergens anders terecht kan. Er zijn maandelijkse vergaderingen in Utrecht. Het telefoonnummer zal De Rode Draad nog bekend maken.'

KONGRES

Hoe ervaarde je de landelijke bijeenkomst van het kongres, voor het eerst officieel met prostituees uit heel Nederland bij elkaar?

'Datgene waarvoor je vecht wordt konkreet, je voelt dat je niet meer alleen bezig bent. In feite was voor mij met deze dag het kongres al voorbij, zo geslaagd vond ik het. Er werd over van alles gepraat, en wat ik heel belangrijk vond, er was veel applaus voor elkaar. Zo hebben we een konkrete lijst opgesteld en aangegeven wat er moet veranderen aan werkomstandigheden, hygiëne, brandveiligheid, interkom, enzovoorts. Verder is artikel 250 bis aan de orde gekomen. (Artikel 250 bis in het wetboek van strafrecht is het zogenaamde bordeelverbod en verbiedt het bevorderen van prostitutie door derden, dus ook gemeentes om prostitutie lokaal te regelen; A&N) Er moet een vergunningenstelsel voor in de plaats komen om de wantoestanden aan te kunnen pakken, bijvoorbeeld die ene slechte zaak in een straat waar verder drie goede zaken zijn. Verder hebben we het gehad over registratie. We realiseren ons dat registratie door de zedenpolitie nodig is om wantoestanden tegen te gaan. Maar het mag niet misbruikt worden (bijvoorbeeld het doorgeven van informatie aan andere instanties; A&N). De overheid moet worden gedwongen om nou eens góéd beleid te voeren. Prostitutie is tenslotte ook een bedrijfstak waar gemeentes ekonomies van afhankelijk zijn. Daarbij komt, dat de overlast in feite is ontstaan door een halfslachtige houding van de gemeentes, waarbij prostituees en buurtbewoners tegen elkaar worden uitgespeeld. De gemeentes hebben beide groepen overlast bezorgd door niets te regelen en nu er dan eindelijk wel duidelijker beleid komt, komen ze als de goede sint naar voren.

Door publiciteit te geven hebben we een eerste stap gezet in de diskussie om het vak erkend te krijgen. We willen als normale vrouwen worden geaksepteerd, zeggen hoe het echt is, en niet zoals de maatschappij tegen ons aankijkt. Het is trouwens zo dat de internationale dag in feite de derde bijeenkomst was waarin prostituees uit verschillende landen bijeenkwamen. De eerste keer was in Genève, zes jaar geleden. Daar waren vrouwen uit 24 landen aanwezig. De tweede keer gingen prostituees naar de Verenigde Naties. Omdat het buitenland al zo sterk was georganiseerd, vonden we dat we in Nederland ook zouden moeten komen tot een organisatie. Het was heel stimulerend en verhelderend om met vrouwen uit andere landen te praten, te horen over de hoge belastingen, de grote mate van kriminaliteit én om ons te realiseren dat de situatie in Nederland heus niet zo rooskleurig is als soms wordt voorgesteld. Dat er op de landelijke dag niet direkt zo'n tweehonderd vrouwen kwamen, komt vooral omdat het isolement onder prostituees zo groot is. Eigenlijk is het maar goed dat

vertegenwoordigster uit Zwitserland, foto: Anne Vaillar

prostituees niet 'in grote getale' reageerden alsof dit isolement zomaar ineens doorbroken kan worden. Vrouwen als persoon durven wel in de openbaarheid te treden, we hebben er zelf geen moeite mee dat we als prostituee gewerkt hebben. Het is meer zo, dat er op ons en onze omgeving wordt neergekeken.'

REAKTIES OP DE KONFERENTIE EN DE RODE DRAAD

De organisatie van prostituees heeft nogal wat heftige reakties teweeggebracht. Hoe verklaar je die?
'Wat de maatschappij slecht vond aan zichzelf is altijd op de prostitutie afgeschoven. Er is een norm dat prostituees slechte, gevallen vrouwen zijn en dat ze worden onderdrukt. Prostituees hebben hier zelf nooit zo openlijk op gereageerd. In Nederland zijn veel minderheidsgroepen die strijden voor erkenning. Daarbij moet de maatschappij steeds iets aksepteren dat niet van henzelf is, wat anders is. In de prostitutie gaat het er nu om dat je niet iets anders aksepteert, maar een deel van jezelf. Ook omdat prostituees zeggen dat ze niet die slechte vrouwen zijn waar iedereen hen voor houdt. Daarom is het zo moeilijk om deze strijd te voeren. Want je knipt een spot aan boven de maatschappij die men niet aan wil. De vrouwenbeweging heeft er ook niet over willen, kunnen praten. Toen ik nog op de Sociale Akademie zat was 't water en vuur! Een prostituee kon helemaal geen feministe zijn! En dat vond ik wel. De vrouwenbeweging vond dat prostitutie niet mag bestaan, dat het 't meest vrouwonderdrukkende beroep is dat er bestaat. Ik denk dat de vrouwenbeweging door deze nieuwe ontwikkelingen een nieuwe power krijgt.'
Sommige mensen reageerden op de strijd voor betere arbeidsomstandigheden van prostituees door te zeggen dat prostitutie op die manier geïnstitutionaliseerd dreigt te worden. Voor hen is het moeilijk een hoerenvakbond te erkennen.
'Het zal duidelijk zijn dat de wantoestanden moeten verdwijnen. Aan de andere kant wordt in feite seks niet geaksepteerd. Je mag buiten de deur eten, wassen, trimmen, naar de sauna, alles mag je buitenshuis doen of kopen. Maar

voor mannen.
'Ja, voor vrouwen heb je ook wel prostitutie, lesbiese en hetero, maar veel minder. 'Mannen beschikbaar voor vrouwen' maakt geen onderdeel uit van deze maatschappij want een vrouw mag geen seks hebben. Prostitutie is een bestaande bedrijfstak en wanneer je dat wil veranderen dan moet je de hele maatschappij veranderen.'
Denk je dat mensen nooit hebben willen inzien dat prostituees 'vrije vrouwen' zijn?
'Het is een zakelijke overeenkomst, je stelt je gevoel op een bepaalde manier veilig. Vergeet niet dat het niet om een seksuele relatie gaat. Laatst op de radio zei een klant: 'op het moment dat ik buiten sta ben ik het vergeten', en voor mij geldt precies hetzelfde. Daarin zijn we gelijk, heel eerlijk. Het gaat voor een prostituee vooral om het geld, niet om de seks. Prostitutie staat helemaal los van de persoon die het doet. Als je een etentje hebt dan kun je zeggen, hoe doe je dat, hoe kleedt je het aan, hoeveel geniet je er zelf wel en niet van om voor anderen eten te koken. In de prostitutie is het ook zo, vind je het leuk, hoeveel kontakt krijg je met iemand. Iedereen doet het op haar eigen manier.

PROSTITUEES, 'GEWONE VROUWEN' EN DE STRIJD

Hoe gebruik je zelf de woorden 'hoer' en 'prostituee'?
'Toen ik nog in het vak zat voelde ik mezelf een prostituee. Tegen andere mensen die mij negatief bekeken zei ik: 'Ik ben een prostituee en jij bent een hoer, want jij doet het voor niks en voor mij is het een zaak, een handeling'. Binnen De Rode Draad wordt 'hoer' op een positieve manier gebruikt. Nu we in wezen met die opwaardering bezig zijn, gebruik ik het woord 'hoer' ook meer. Een prostituee zegt steeds: 'ik laat me niet gebruiken, ik ben geen hoer in jouw gedachten, dat is pas vrouwonderdrukkend. Ik sluit een zakelijke overeenkomst. Maar jij bent degene die je gebruiken laat'. Binnen de prostitutie kun je niet 'de hoer spelen', dan zou je voor niets op bed gaan liggen. Dat zou niemand aksepteren. Ik heb altijd zo gewerkt dat ik kon bepalen wat er gebeurde. Maar voor dertig procent van de situaties binnen de prostitutie is dat anders, dat is de prostitutie waar ik zelf van schrik en die ik nooit zou kunnen aksepteren.'
Zie jij prostituees zoals feministen 'vroeger' zeiden, als slachtoffers van seksueel geweld en als de meest gevallen vrouwen onder ons?
'Nee, het omgekeerde. Een vrouw van vijftig zei eens dat ze jaloers was; zij was gedwongen met haar man naar bed te gaan anders kreeg ze ruzie. En dat duurde zo jaren achtereen. Als ik mijn werk niet wilde doen, deed ik het niet. Dan kon de baas zeggen: 'dan ga je eruit', nou dan pak je je tas en je gaat weg, dan is er met jou verder niks gebeurd. Feminisme en prostitutie, dat heeft elkaar jarenlang zo gebeten. Het is echt zo dat veel vrouwen in het vak die over het feminisme lezen zich afvragen wat die feministen willen. Mij schelden ze namelijk uit voor hoer. Mijn reaktie is dan;
hoe zie jij de samenwerking met de Roze Draad?
'Prostituees kunnen van feministen leren en andersom. Het is goed dat we ook eens met elkaar praten, dat prostituees sterker worden en meer het recht in eigen handen nemen. In de praktijk hebben ze dit wel, maar in gedachten nog lang niet. Prostituees moeten leren praten, naar buiten komen met de dingen die haar bezighouden. De Roze Draad moet verder gaan met te praten over vrouwen, gestigmatiseerd om haar onafhankelijke seksualiteit. Het gaat om de akseptatie van een eigen seksualiteit van vrouwen. Er is in de vrouwenbeweging niet eerlijk genoeg over seksualiteit gepraat. Omdat we als prostituees de seksuele handeling als iets zakelijks hebben moeten leren zien, hebben we er met onszelf al veel over gepraat maar niet met anderen. Jullie hebben wel met anderen gepraat, maar niet over dat deel van jezelf.'
Kunnen 'gewone vrouwen' precies dezelfde strijd voeren als prostituees?
'Ik denk het wel maar ze kunnen niet bij de Rode Draad horen omdat daarin de belangen van prostituees wat betreft haar vak worden behartigd. Maatschappelijk heb je natuurlijk een heel andere plaats, een Roze Draadvrouw is maatschappelijk geaksepteerd, en een groot deel van de strijd van prostituees is akseptatie. Maar ik voer deze strijd voor de rechten van prostituees niet omdat ik anders zou zijn dan andere vrouwen. Ik voel dat ik hetzelfde ben als alle andere vrouwen door het hele projekt van de Rode en de Roze Draad en daarom vecht ik verder voor die rechten. Prostitutie is voor mij daarin een deelervaring, wel heel diep maar een andere ervaring waarin ik het recht op eigen seksualiteit leerde kennen. Ik zie dat andere vrouwen die strijd ook voeren, dus ik strijd mee. Naast het feit dat je als prostituee werkt ben je ook zoveel meer, ben je verlegen, ben je mens, ben je vrouw. Het is belangrijk dit in de vrouwenbeweging te betrekken of opnieuw aan te kaarten. Zowel prostituees als 'gewone vrouwen' hebben last van de stigmatisering. Maar prostituees worden meer dan andere vrouwen maatschappelijk veroordeeld. Prostituees vechten voor maatschappelijke erkenning als vrouw en voor erkenning van haar vak, het kunnen en mogen (ver)kopen van seks. Ik denk dat de 'gewone vrouw' deze erkenning ook nog niet bereikt heeft.'

TOEKOMSTBEELD

Wanneer je het bestaan van prostitutie ziet als uitdrukking van de machtsverhouding tussen mannen en vrouwen, zou je dan willen dat prostitutie blijft bestaan? Wat is je toekomstbeeld daarover?
' De strijd van prostituees zal überhaupt iets aan de positie van vrouwen verbeteren. Wel moeten de wantoestanden binnen de prostitutie veranderen en het misbruik dat er van heel wat vrouwen wordt gemaakt. Ik denk niet dat prostitutie zal verdwijnen. Ik vind het

vervolg pagina 10

de advocaat, de griffier en de rechter, hadden me geleerd dat er een verborgen broederschap van wellustige blikken bestond die kon worden samengevat in deze onsterfelijke woorden: Ze vroeg erom.'(8)

En de detektive is niet meer per definitie hetero. Helen Keremos, de privé-detektive in *A reason to kill* van Eve Zaremba, is lesbies en maakt daar geen probleem van. De stijl van Zaremba doet overigens een beetje denken aan Chandler, eindelijk ook een 'hard-boiled' schrijfster.

'Een dunne dure sigaar stak uit een volle mond onder een goed-verzorgde snor. Dit beloofde leuk te worden.

Ik moet er tevreden uit hebben gezien: hij beantwoordde mijn glimlach terwijl hij me net zo zorgvuldig bekeek als ik bij hem had gedaan.

'Het is goed, Ronnie, de dame is vastbesloten me te zien. Laat haar maar.'

Dat was taktvol, maar zinloos, aangezien Ronnie me toch niet had kunnen tegenhouden, zelfs al had hij het geprobeerd.'(9)

Er zijn de laatste jaren een flink aantal feministiese detektiveromans geschreven zoals de boeken van Amanda Cross; *Murder in the Collective* van Barbara Wilson; *Murder at the English Department* van Valerie Miner; *Killing Wonder* van Dorothy Bryant (geen familie van Anita). Ze doen me vaak denken aan *Onrust in Oxford* van Sayers, omdat ze een vergelijkbare kombinatie van filosofiese bespiegelingen en 'misdaad-oplossen' vertonen.

Hun verschijnen lijkt echter niet bij iedereen in goede aarde te vallen, getuige de noodkreet van *'Feminists against Murder Mysteries'* in *Off our backs* april 1985.

'En toen speelde een van die mysterie-verhalen in een politieke groep. Alle politiek aktieve vrouwen die ik kende begonnen daarna te bespreken welke en hoeveel van hun politieke kameraden zij van kant zouden willen maken. En dat joeg me angst aan.' (...)

'Toen realiseerde ik me dat mijn *kollektief de methode uit Agatha Christie's* Murder on the Orient Express *zou gebruiken. Die waarin iedereen het slachtoffer neersteekt.'(10)*

Gelukkig ben ik de enige in de redaktie die detektives leest én aan karate doet.

Thea Weijers

Noten:

(1) Julian Symons, Moord en beeldsing, Utrecht 1976
(2) Baroness Orczy, The Fordwych Castle Mystery
in: Crime on the Mind, Michele Slung ed.
Harmondsworth 1977
(3) Baroness Orczy, The Woman in the Big Hat, in:
The Rivals of Sherlock Holmes, Hugh Greene ed. Harmondsworth 1977
(4) Catherine L. Pirkis, The Murder at Troyte's Hill in:
Crime on the Mind.
(5) Agatha Christie, Moord in de pastorie. Alphen aan den Rijn 1977
(6) Mignon Eberhart, Verliefd op de dubbelganger. Amsterdam 1967
(7) Dorothy L. Sayers, Gaudy Night. London 1978
Vertaling D. Sayers, Onrust in Oxford. Utrecht 1982.
De nederlandse versie is inigekort, hetgeen echter niet vermeld wordt. Het citaat komt uit de engelse uitgave.
(8) Dorothy Uhnak, De Valse Getuige. Utrecht 1984
(9) Eve Zaremba, A Reason to Kill. Ontario 1978
(10) Murder Mysteries: Making Merry of Mayhem.
in: Off Our Backs, volume XV, nummer 4 april 1985

De citaten, waarbij vermeld de noten 2, 3, 4 en 7 zijn vertaald door Renée Schoffelen. De citaten, waarbij vermeld de noten 9 en 10 zijn vertaald door de schrijfster.

gewoon werk en als je het kunt is het een goed vak.'

Denk je dat er veel vrouwen zijn die positief voor prostitutie hebben gekozen?

'Ja, ik denk ongeveer vijftig procent, maar het is moeilijk in cijfers uit te drukken. Enkele vormen van prostitutie zou ik niemand willen aanraden. Ik ben geschrokken van de omstandigheden van heroïneprostituees. Ook zou ik nooit met huisvrouwen willen ruilen die prostituee zijn in een nieuwbouwwijk en bijvoorbeeld moeten werken om de hypotheek af te kunnen lossen. Ze zijn alleen, en van de ene op de andere dag staat het telefoonnummer in de krant. Omdat je als vrouw nauwelijks op andere manieren geld kunt verdienen binnen deze maatschappij ga je de prostitutie in. Ik vind het heel erg slecht voor vrouwen als ze het niet uit vrije keuze doen. Prostituees zouden ook studies moeten volgen en aan scholing kunnen denken, net als ieder ander.'

Zouden er voor vrouwen evenveel mogelijkheden moeten komen om zelf naar een prostituee te kunnen gaan?

'Ik denk dat dat groeit met de akseptatie, dat een vrouw seksualiteit kan en mag hebben en daarin gelijk staat met de man. Dan komt er vanzelf een aanbod van vrouwen die naar mannelijke prostituees gaan. Vrouwen zijn nog niet zo ver in hun strijd dat ze seksualiteit bij iemand willen kopen. Voor mannen is dat heel normaal, je wordt er groter van als je dat doet, dan ben je de bink, de macho.'

Stel dat seksualiteit voor vrouwen ook meer centraal komt te staan, dat vrouwen meer uiting kunnen geven aan wat zij zelf willen, zouden vrouwen dan wel behoefte hebben aan prostitutie?

'Dat kan best, dat moeten vrouwen dan maar zelf wel of niet laten zien. De beleving van seksualiteit van de vrouw is geloof ik anders dan die van de man. Misschien organiseren vrouwen het dan op een andere manier. Laat ik eindigen met te zeggen: als de hoerenvrijheidsstrijd openligt, kunnen alle andere vrouwenbevrijdingsgroepen openbreken. Het isolement van hoeren is in wezen het isolement van iedere vrouw.'

Nelleke van der Vleuten
Alide Roerink

Wil je reageren, je aansluiten of meer informatie:
De Rode Draad, Postbus 12042, 1100 AA Amsterdam.

De Roze Draad, tijdelijk adres: De Rode Draad.

De Graaf Stichting, Westermarkt 4, 1016 DK Amsterdam,
tel.020-247149.

Internationaal Comite voor de Rechten van Prostituees,
kontaktadres: De Rode Draad.
Bij het comité is verkrijgbaar: een verslag van het kongres en het Handvest.

De Rode Draad organiseert maandelijks diskussieavonden in Amsterdam over prostitutie en vrouwenbeweging. Vrouwen van De Rode Draad zijn aanwezig om voorlichting te geven, vragen te beantwoorden, etcetera. De eerstvolgende avond is op 2 mei, op het Binnengasthuisterrein. Het vervolg op deze avond is 9 mei. Verdere informatie en aanmelding bij De Graaf Stichting en bij De Maan, tel.020-706073.